

Sygn. akt: III U 155/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR. del. do SO Monika Obrębska
Protokolant:	sekretarz sądowy Przemysław Dudziński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 października 2014r. w O.

sprawy z odwołania D. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę socjalną

na skutek odwołania D. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 06.02.2014r. **znak (...)**

orzeka:

oddala odwołanie

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 06.02.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił D. J. prawa do renty socjalnej.

D. J. wniosła odwołanie od powyższej decyzji podnosząc, że w jej ocenie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Wskazała, że jest osobą głuchą od wieku przedszkolnego i posiada orzeczenie o trwałym umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania w całości podnosząc, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS odwołująca nie została uznana za osobę całkowicie niezdolną do pracy.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 04.10.2003r. ZUS przyznał D. J. (z domu G.) prawo do renty socjalnej do 31.08.2006r. Na podstawie kolejnych decyzji ZUS wypłata świadczenia była kontynuowana do 30.11.2013r. W dniu 23.10.2013r. D. J. złożyła w (...) Oddział P. wnioski o ustalenie jej uprawnień do renty socjalnej na dalszy okres. W celu ustalenia powyższych uprawnień, odwołującą skierowano na badanie lekarskie, po przeprowadzeniu którego, lekarz orzecznik ZUS,

orzeczeniem z dnia 28.11.2013r. stwierdził, że D. J. nie jest całkowicie niezdolna do pracy. Ubezpieczona wniosła sprzeciw od powyższego orzeczenia. Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 24.01.2014r. zajęła analogiczne, jak lekarz orzecznik stanowisko. Wobec powyższego ZUS decyzją z dnia 06.02.2014r. odmówił D. J. prawa do renty socjalnej na dalszy okres.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce zważył co następuje:

Odwołanie D. J. jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej, renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18. roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25. roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Zgodnie z ust. 2 cytowanego art. 4 osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1, przysługuje:

- 1) renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała;
- 2) renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Zgodnie z art. 61 cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który z mocy art. 15 ustawy o rencie socjalnej stosuje się odpowiednio, prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu osiemnastu miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony stał się ponownie niezdolny do pracy. Przez ustąpienie niezdolności do pracy należy rozumieć zarówno sytuację, kiedy na skutek badania lekarskiego ustalono brak niezdolności do pracy, jak też sytuację kiedy upłynął okres, na jaki świadczenie przyznano.

W świetle cytowanych wyżej przepisów kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, od której zależała skuteczność odwołania D. J., było ustalenie czy jest ona w dalszym ciągu osobą całkowicie niezdolną do pracy i czy niezdolność ta została spowodowana naruszeniem sprawności organizmu powstałym w okresach wskazanych w ustawie.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu laryngologii i medycyny pracy, jako właściwych ze względu na schorzenia odwołującej, którzy w złożonej opinii, po przeprowadzeniu wywiadu i badania odwołującej przy udziale tłumacza języka migowego oraz zapoznaniu się z dokumentacją dotyczącą stanu jej zdrowia, rozpoznali u niej niedosłuch odbiorczy obustronny głębokiego stopnia, słuch protezowany obustronnie, audiogenne zaburzenia mowy, zaburzenia procesu komunikatywnego, chorobę Hashimoto w stanie eutyreozy oraz bóle kręgosłupa L/S oraz stwierdzili, że odwołująca nie jest całkowicie niezdolna do pracy. W uzasadnieniu opinii biegli wskazali, że aktualne zaawansowanie wszystkich schorzeń odwołującej nie narusza sprawności organizmu w stopniu, który dawałby podstawy do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy. Schorzenia słuchu i mowy powodują jedynie częściową niezdolność do pracy. Odwołująca jest zdolna do pracy w określonych warunkach na stanowiskach przystosowanych dla osób niesłyszących. Biegli zwrócili uwagę, że odwołująca ukończyła szkołę średnią, uzyskała wykształcenie zawodowe i od 2007r. pracuje jako kasjerka.

Z powyższą opinią nie zgodziła się odwołująca, która wskazała, że niezrozumiałym jest dla niej, że aktualnie została uznana za częściowo niezdolną do pracy, podczas gdy orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 09.11.2006r. została uznana za osobę całkowicie niezdolną do pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych. Podkreślić należy, że wydane one zostały przez biegłych lekarzy o specjalnościach odpowiednich do ujawnionych wcześniej u odwołującej jednostek chorobowych, po dokonaniu analizy zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, przeprowadzeniu wywiadu oraz badań odwołującej. Zarówno rozpoznanie, jak i wnioski, jakie znajdują się w opinii, są przekonujące, spójne i logiczne. Biegli, występujący w sprawie, wydali popartą rzeczową i logiczną argumentacją opinię, z której wynika, że stan zdrowia odwołującej nie czyni jej aktualnie całkowicie niezdolną do pracy.

Za trafnością opinii biegłych przemawia też dowód z zeznań samej odwołującej, która przesłuchana w charakterze strony, przy udziale biegłego tłumacza języka migowego podała, że czuje się pokrzywdzona, ponieważ jej mąż i brat, którzy również są głuchoniemi, mają prawo do renty socjalnej, a ją tego świadczenia pozbawiono. Odwołująca przyznała, że aktualnie pracuje jako pomoc nauczyciela w żłobku, gdzie opiekuje się dziećmi niesłyszącymi. Wcześniej przez siedem lat pracowała jako kasjerka w supermarkecie. Powyższe zeznania odwołującej potwierdzają tezę biegłych, że odwołująca jest jedynie częściowo niezdolna do pracy, natomiast nie utraciła zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. W takim stanie rzeczy twierdzenia odwołującej o zasadności przyjęcia w jej przypadku całkowitej niezdolności do pracy, należało uznać jedynie jako wyraz jej subiektywnego przekonania, nie znajdującego odzwierciedlenia w obiektywnej i miarodajnej zdaniem Sądu opinii biegłych w tym zakresie. Ponadto podkreślić w tym miejscu należy, że renta socjalna stanowi rodzaj pomocy finansowej państwa dla osób, które w młodym wieku doznały naruszenia sprawności organizmu, a skutkiem tego naruszenia jest całkowita niezdolność do pracy. Świadczenie to ma na celu rekompensatę za zmniejszenie szansy takich osób na aktywność zawodową, a co za tym idzie na samodzielne zarobkowanie. Odwołująca tymczasem pomimo swoich schorzeń jest aktywna zawodowo i samodzielnie zarobkuje. Odnosząc się natomiast do twierdzeń odwołującej o posiadaniu orzeczenia o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności stwierdzić należy, że orzeczenie takie nie może być traktowane jako równoznaczne z orzeczeniem o niezdolności do pracy jako przesłance prawa do renty. Pogląd taki wyrażał kilkakrotnie Sąd Najwyższy, m.in. w wyroku z dnia 11.02.2011r. w sprawie sygn. akt II UK 269/10, który to pogląd Sąd Okręgowy, rozpoznający niniejszą sprawę, w pełni akceptuje.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznając, iż D. J. nie spełnia koniecznej do uzyskania prawa do renty socjalnej przesłanki, o której mowa w cytowanym wyżej art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej tj. nie jest całkowicie niezdolna do pracy, w oparciu o art. art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie od zaskarżonej decyzji ZUS z dnia 06.02.2014r., gdyż jest ona słuszna i odpowiada prawu.